

Jutro lepega dne

*S pritepeno strastjo v telesu
biješ v obraz duhov med lišaji sanj,
da dali prostor bi grobovi za vojno bogov.
V obredju boš spoznala sebe, senca,
in nas na obalah dne z utrujenim korakom,
z očmi zvonov v odsekanih pesteh,
z dvomom v težkih korakih bežanja,
v zasanjanih lepotah predmestja,
v belih črtah žerjavov na dnu neba,
nad strehami koč in v krču jutra.*

*Položena v usta vročičnega jezika
s preteklostjo napitih src vsakdanjih velikanov
in ptic v snu po dolgočasju
je beseda razsula smeh v svetlobo
vse od prvega dne po spočetju.*

*Dež vre v deliriju dne,
da veje misel sezajo v belo pot splašenih,
utrujenih, lačnih in doživelih ptic,
v sanjskih jutrih, ko šepet umrlih
v koprenah nad topoli utrujenimi
se krade kot strah zatajenih besed.*

*Ko prideš spet, ti bom roke podaril
za pramen voljnih razčesanih las,
spet svet bo le na dnu obzorja
v krču jutra in ob belih črtah spal.*

Nedokončano

*S ceste ob temeljih podob
izgovarja prodana bolest
besede z dlani predmestja.
Kupil sem utrujeno nespečnost noči
in strah v bokih predal darovanju.*

*Vonj po prepoteni sli
v odsotni postelji nemira
in oddaljevanje na stopnišču
z resnico v ulici*

mi rišeta v tem jutru mrtev dan,
da iznakažena misel v zagorelem vinu
in v pajčevini svetlobe se oprime kamna
iztrganega iz prsi granitnega dne,
negovanega v poljubih romarjev
iz kraljestev za zgodnjimi jutri,
izlizanega v jezikih utrujenih zveri
iz peščine pod sotočjem grobišč,
ker je pozabila na izdajstvo prerokov.

Ko v cvetnih vejah vera dedičev
po sojenju božanstev na sramotnem odru
bo le še strah v sanjah po spominu,
bo skrčila se dlan prodanih
v portalu stare katedrale v pest.

V obredni pesmi zamujena laž
v hitečih sencah briše sled miru.

Sence

Z otrplim jutrom v hrapavih dlaneh
soočenje v napisanih resnicah,
kletev v svetlobi senc in kačjega lizanja
v kamenju grozljivega miru
ni to, kar sem videl v cvetnih očeh dne,
ko sem te srečal v obalah brezdelja,
v pesteh čutil strah ubijanja,
v trebuhu slo krvavenja in večnosti.

Sence so se prilepile na vratove bežanja
znotraj ograd in nesmislov ujetih v staranje,
ki nikoli ne najde razbitih vrat
v grobost src in malodušje dni.
Sence so se splazile v naročje brez
okradenih sočutja z mesečino in strasti,
spočeti v gnezdih lakoto poštenja.
Sence na listih vrednot pokolenja,
na očetovih razbitih ramah so se prisesale
in v mejnikih zarisale črte lišajev.